

We schamen ons dat we zo een lange periode tussen de nieuwsbrieven hebben laten vallen. Er is eigenlijk zoveel te melden, maar soms komt het er eenvoudigweg niet van. Naast de woonvoorziening hebben we ook gewoon nog ons eigen gezin en dat verdient ook aandacht.

1 Corinthiërs 13

4 De liefde is geduldig en vol goedheid. De liefde kent geen afgunst, geen ijdel vertoon en geen zelfgenoegzaamheid. 5 Ze is niet grof en niet zelfzuchtig, ze laat zich niet boos maken en rekent het kwaad niet aan, 6 ze verheugt zich niet over het onrecht maar vindt vreugde in de waarheid. 7 Alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze.

8 De liefde zal nooit vergaan.

Bovenstaande Bijbel gedeelte heeft voor ons zeer grote betekenis, want vanuit die liefde zijn we dit werk, de woonvoorziening begonnen, met al onze gebreken en tekortkomingen. Acht jaar geleden er toe geroepen en de plannen gaan maken. Puur uit liefde voor onze naaste en dat zijn de mensen die je ontmoet, op je pad komen. Voor ons meer specifiek, de jonge mens, die door Autisme Spectrum Stoornissen (ASS) de wereld maar moeilijk vinden omdat ze niet worden begrepen en/of het zelf niet begrijpen..

We bidden en hopen dan dat we het werk mogen doen in rust en met compassie van een ieder die ermee verbonden is. Hoe anders kan het soms gaan, ondervinden we gaande weg. Zo gebeuren er soms dingen waar we geen vat op hebben, de ene keer heftiger dan de andere keer. Neemt niet weg dat we ook als professionals te werk moeten blijven gaan en het moeten doen met wat we weten en wat we kunnen, maar iedere dag leren we bij..

Maar genoeg hierover, ook wij richten ons op de toekomst en doen dat met liefde. Ook de toekomst is onzeker, alleen al de decentralisatie zorg. Het staat allemaal te gebeuren per 1 januari 2015. De gemeenten moeten per 1 januari zorg dragen, maar tegelijkertijd is nog niet alles voorelkaar. De plaatselijke gemeente heeft beslist dat ze inderdaad inzetten maar er in eerste instantie nog niet zoveel zal veranderen, ze willen dat faseren. Vanuit de regering begrijpen we dat men een "zachte landing" voor staat, niet alles in één keer

Afgelopen najaar zijn we via onze vertrouwenspersoon Jan van Egmond in contact gebracht met een familie die wegens ziekte en leeftijd hun boot wilde doneren aan een jongeren project of organisatie. Verlegen maar tegelijk dankbaar met de gulle donatie hebben we de boot in ontvangst genomen, voorwaarde is dat de boot naam "PieterNel" gehandhaafd blijft. Natuurlijk voldoen we daar graag aan.

April was het zover, de dag dat de boten die op de kade staan het water in worden gehesen, voor ons de gelegenheid de PieterNel te lichten en op de kant te zetten, klaar voor transport naar Simonshaven. We gaan alles eerst maar eens nalopen, opknappen en een verfbeurt geven.

Het zal even duren, maar als de boot klaar is en weer te water gaat, dan kunnen we eens met de jongeren gaan varen en vissen, ze hebben er allemaal zin in.

In april is er weer een HKZ (Harmonisatie Kwaliteit Zorg) geweest en hebben deze ook weer goed doorstaan. Uiteindelijk kon er één (niet kritieke) opmerking worden gemaakt en mochten dit via internet afwikkelen. Volgend jaar, 2015 is er weer een grote her schouwing, maar ook die zien we met vertrouwen tegemoet.

We hebben er weer een pub bij, Ike (spreek uit als eik) is inmiddels vier maanden oud, een reu. Ook hij moet leren hoe zich te gedragen, niet achter hardlopers, fietsers of auto's aanjagen. Dat is namelijk wat een Welsh Corgi Cardigan zo graag doet.

Het zijn van nature veedrijvers, dat doen ze naar alle levende have en maken geen onderscheid in welke dieren het betreft. Dat iedereen welkom is, laten ze graag weten en doen dat dan ook luidruchtig. Eigenschappen waar niet iedereen van gediend is, dus naar school.

Eerst dan maar puppycursus gedaan en vervolgens een basiscursus afgerond. Hij gaat nu door studeren in een vervolgcursus, samen met zijn tante Erin. Heel leuk om te doen, je schept een band met je hond.

Onlangs is er weer een ouderavond gehouden, noodzakelijk omdat er in de zorg nog al wat gaat veranderen en dan gaat het meer over de decentralisatie en de daar mee gepaard gaande bezuinigingen die er aan komen. In de zorg zal het zelfde werk, of zelfs meer, met minder inkomsten moeten worden gedaan. Dat houdt in dat iedereen wordt gedwongen zich te houden aan wat er vergoed wordt. Ons gevoel zegt dat we meer naar relatie als zorgverlener en zorgvrager/cliënt worden geduwd. Kouder en killer leveren van dat wat wordt betaald en niet meer, geen ruimte meer voor extraatjes.

Extraatjes moeten dan door de "cliënt" (vreselijke woord) worden ingekocht of vergoed, we spreken dan over zaken als een leuke fietsband plakken, doorgifte TV en internetsignaal, gebruik van faciliteiten enzovoort. Allemaal kleinigheden, enerzijds duidelijkheid aan de andere kant afstand scheppend. Kortom er komt een eigenbijdrage, maar hoeveel mag dat zijn? Waarvoor vraag je een bijdrage? Wat is een redelijk bedrag?

Zal nog wel wat hoofdbrekens kosten, natuurlijk betrekken we daar de participatiecommissie bij, het moet tenslotte ook allemaal breed gedragen worden.

We mochten steunbetuigingen en grote betrokkenheid ervaren. We mochten dit ontvangen in woord, op schrift en bossen bloemen. Dankbaar zijn we, het doet ons goed, geeft energie en kracht om door te gaan.

Dus ook aan jullie lezers en betrokkenen, hartelijk dank voor jullie betrokkenheid in gebed en gedachten. We ervaren de steun en support als een Zegen. Iedereen van harte Gods rijke Zegen toegewenst.

Hartelijke groeten,

Ed en Ria